

Arrest

nr. 257 109 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 april 2019. Op 25 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Lwargi, in de Landi Kotal streek van het Khyber district in de Khyber-Pakhtunkhwa provincie. U woonde hier tot uw vertrek uit Pakistan.

U studeerde in Pakistan, maar moest na de achtste klas stoppen omdat er niet genoeg geld was. U werkte een tijdje in de winkel van uw vader, en begon naderhand in 2009 als gids bij een team voor polio vaccinatie, wat u zo'n half jaar deed. Dit was evenwel niet naar de zin van de lokale taliban, die uw activiteit als haram beschouwden. Ze brachten een nachtelijk bezoek aan uw huis en lieten een dreigbrief achter, maar u werd verborgen door uw moeder. Naderhand kende het gezin ook problemen met de autoriteiten omdat jullie bezocht werden door de taliban. Uw moeder besloot dat u maar beter het land kon verlaten.

U ging zo'n anderhalve a twee maanden na het talibanbezoek naar Afghanistan, waar u tijdlang werkte vooraleer door te reizen naar Iran en Turkije, waarna u uiteindelijk ergens in 2013 aankwam in Griekenland. U werkte hier zo'n jaar, en reisde dan via-via verder naar Italië. In Italië deed u in 2015 een verzoek om internationale bescherming, dat evenwel afgewezen werd in 2017. Hierop bleef u nog tot 2019 in Italië om te werken, waarop u naar België kwam. U kwam aan in België op 21 april 2019 en verzocht hier ook om internationale bescherming op 25 april 2019. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een domiciliecertificaat, een karaktergetuigenis, identiteitskaarten van uw ouders, een dreigbrief, en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf bij het begin van het onderhoud aan dat u psychische problemen zou hebben, maar u bleek in staat om gedurende het hele persoonlijke onderhoud pertinent en duidelijk te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Ook uit het attest dat u voorlegde (document 5), dat onder meer verwijst naar gevoelens van wantrouwen en slaapproblemen, blijken geen beletsels voor het voeren van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Voorafgaandelijk kan aangestipt worden dat de medewerkingsplicht van u vereist dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelt over uw leeftijd, dan wel over het moment waarop u Pakistan verliet, dan wel over uw Pakistaanse identiteitsdocumenten. U geeft aan dat u geboren zou zijn op 18 februari 1994 (verklaring DVZ dd. 13 juni 2019, afdeling 4), en dat u Pakistan verlaten hebt in de loop van 2010 (CGVS p. 5). U was op dat moment dus hooguit 16 jaar oud. Nu verklaart u echter tevens dat u Pakistan verliet in het bezit van een Pakistaans paspoort en een Pakistaanse identiteitskaart (CGVS p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier blijkt nochtans dat identiteitskaarten in Pakistan enkel aan volwassenen worden uitgereikt, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11).

Ten gronde verklaart u dat u Pakistan verlaten hebt nadat u bedreigd werd door de taliban in het kader van uw medewerking met een polio vaccinatie campagne, en u vreesde dat u omwille daarvan gedood zou kunnen worden. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Zo valt het ten eerste op dat uw kennis over de poliovaccinatie op bepaalde punten te wensen overlaat, wat eraan doet twifelen dat u werkelijk betrokken was bij deze activiteit. Primo verklaart u bij herhaling dat u steeds drie druppels van het orale vaccin toediende (CGVS p. 6), terwijl de aanbevolen hoeveelheid twee druppels is (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

Secundo verklaart u eerst niet te weten voor welke organisatie u werkte, om daarop toch nog te verwijzen naar de UNHCR – "alle poliomedewerkers werken voor UNHCR... de dozen daar stond

UNHCR op" (CGVS p. 6, 7). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de vaccinaties daarentegen gebeuren met de steun van de WHO en UNICEF – logisch ook, aangezien het niet louter gaat om bijvoorbeeld de vaccinatie van vluchtelingen, het werkgebied van UNHCR.

Tertio verwijst u naar samenwerking met ene Akhtar Khan, waarvan u beweert dat hij vermoord werd voor zijn werk met de vaccinatiecampagne. Dit klopt. U geeft evenwel als datum van de moord 2013 of 2014, terwijl dit gebeurde in 2016 (CGVS p. 6, 7).

Quarto geeft u aan niet te weten waar polio voor staat (CVS p. 9) – poliomyelitis.

Quinto leek u niet te beseffen dat er bij het vaccineren gebruik gemaakt wordt van markeringen op de huizen van de gezinnen waar vaccinaties gebeurden, maar verwees u wanneer u hier expliciet werd naar gevraagd enkel naar het nemen van nota's op papier door de medewerkers (CVS p. 7, 8). Om deze redenen is het maar de vraag of u werkelijk bij de vaccinatie betrokken was, laat staan in een capaciteit die u onder de aandacht van de taliban zou brengen.

Ten tweede zijn er ook redenen om, zelfs als uw deelname aan de vaccinaties voor waar genomen wordt, te twijfelen aan uw voorgehouden vrees voor vervolging daaromtrent. Primo valt het op dat u verklaart dat u door de taliban bedreigd werd in de loop van 2009 - 2010 (CGVS p. 5). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd uit uw dossier dat er op dat moment nog geen sprake was van doorgedreven vervolging van medewerkers met poliovaccinatiecampagnes; in een document van 2009 wordt bijvoorbeeld met geen woord gerept over het risico van gerichte aanslagen tegen medewerkers maar enkel gerefereerd aan de algemene veiligheidssituatie. Deze dreiging werd pas acuut in de nasleep van de moord op Osama Bin Laden in Pakistan in 2011, omdat aan het licht kwam dat in het kader van de opsporing van deze terrorismeverdachte een frauduleuze vaccinatiecampagne gevoerd werd door Amerikaanse inlichtingendiensten. U werd hier ook op gewezen (CGVS p. 12).

Secundo valt het op dat er bij uw verklaringen voor de DVZ nog geen sprake was van bedreigingen vanwege de taliban. U sprak op dat moment van problemen met de Pakistaanse overheid / politie. Er zou namelijk een FIR (first information report) tegen u zijn opgesteld waardoor u niet langer kon meewerken met de vaccinatiecampagne en drie jaar in de cel zou kunnen vliegen. Ook zou u beticht zijn van samenwerking met "een organisatie" die via vaccinaties mensen wou identificeren (mogelijk verwijzing naar hetgeen supra aangehaald; vragenlijst CGVS dd. 14 augustus 2020, afdeling 3.5.). Hier op gewezen, loochent u deze verklaringen en stelt u daarentegen dat u door de politie beticht zou zijn van samenwerking met de taliban, omdat ze naar u kwamen om u te bedreigen (CGVS p. 14, 15). Dit zijn zeer flagrante tegenstrijdigheden; als u werkelijk op de loop ging voor de taliban zou dit toch op enigerlei wijze mogen blijken uit uw verklaringen voor de DVZ.

Tertio geeft u aan dat u Pakistan reeds verliet in 2010, en Europa binnenkwam zo'n vier jaar later. Daarop verbleef u evenwel in Griekenland voor zowat een jaar, waar u gedurende die tijd werkte zonder internationale bescherming te vragen; dit deed u pas in 2015, toen u in Italië aankwam. Uw verzoek werd hier afgewezen in 2017, maar u bleef niettemin nog tot 2019 wonen en werken in Italië. Pas in 2019 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming, deze keer in België (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U liet eerst een jaar na om dit te doen in Griekenland. Vervolgens, na uw negatieve beslissing in 2017, liet u het twee jaar lang na een tweede verzoek te doen, gedurende welke tijd u wel bleef wonen en werken in Europa. Dat u blijkbaar maar een lage prioriteit toekende aan het verkrijgen van internationale bescherming, maar tevreden was om illegaal te wonen en te werken in Europa gedurende al die jaren, ondermijnt uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat uit informatie toegevoegd aan uw dossier het geweldniveau in uw voorgehouden streek van herkomst, met inbegrip van het geweld tegen vaccinatiemedewerkers, de laatste jaren sterk gedaald is. Ook blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat vaccinatiemedewerkers na het stopzetten van hun medewerking met de campagne niet langer het doelwit zijn van geweld, en de dreiging in dit kader zich vooral toespitst op aanvallen "in het veld".

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten,

burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1 van Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, "48/", 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat er, rekening houdend met haar specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd, hetgeen volgens haar niet correct werd gedaan. Zij meent dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoekende partij te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, hetgeen volgens haar moet worden toegepast zo de Raad van mening zou zijn dat de vervolgingen ten aanzien van haar

geloofwaardig en genoeg vastgesteld zijn. Zij wijst erop dat het feit dat zij in het verleden reeds werd vervolgd, tot het vermoeden leidt dat zij in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd en de bewijslast wordt omgekeerd. Zij stelt: *“De verzoeker heeft integendeel aangetoond dat het risico well vastgesteld is, aangezien zijn vriendin A. werd vermoord.”* Zij betoogt dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen opnieuw zullen gebeuren of dat zij toegang heeft tot effectieve bescherming van de overheden. Zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad betreffende een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming. Zij besluit dat de bestreden beslissing minstens moet worden vernietigd.

Hierna gaat de verzoekende partij in op de vluchtelingenstatus. Zij stelt in haar verzoekschrift vooreerst: *“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidige context van politieke spanningen in Nicaragua.”*

Verzoeker heeft een vrees voor vervolging omdat hij vanwege verschillende factoren als politiseert beschouwd wordt door de overheid. Dit valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève: e) Het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoekster zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

Verzoeker werkte voor een internationaal organisatie als bodyguard voor hen, en dus de Taliban zien verzoeker als een vijand. De religieuze mensen en Taliban houden niet van mensen die met buitenlandse organisaties werken.

Verzoeker was het slachtoffer van vervolgingen en bedreigingen van Taliban.”

De verzoekende partij citeert artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat, gezien de context in Pakistan, haar verklaringen niet enkel coherent zijn maar ook plausibel. Zij citeert uit het EASO-rapport *“Pakistan. Security Situation. Country of Origin Information Report”* van oktober 2020. Zij voert aan dat zij tegen het geweld in Pakistan geen effectieve bescherming kan verwachten van de Pakistaanse autoriteiten. Zij betoogt dat zij *prima facie* nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *“wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het feit dat ze als politiek gezien wordt en van haar lidmaatschap van de groep van vrouwen in Nicaragua”*. Zij besluit dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet op afdoende wijze heeft uitgevoerd en vraagt de erkenning als vluchteling.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij voldoet aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij tot geen van de door wet voorziene uitsluitingsgronden behoort. Zij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, van de Raad van State en van het Hof van Cassatie dienaangaande en besluit: *“Voor deze reden, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet”*.

Tenslotte gaat de verzoekende partij in op de geloofwaardigheid van haar relaas. *“Wat betreft over zijn job als bodyguard voor een internationale organisatie en zijn rol in de vaccinatie”* stelt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoeker werkte tijdens enkele maanden met een organisatie die de pakistaanse bevolking tegen de polio heeft gevaccineerd. Hij heeft de naam van deze organisatie vergeten omdat er veel tijd is verstreken. Maar hij is bijna zeker dat het UNHCR was met wie hij werkte. Het was niet een normaal job voor hem maar meer als een betaalde stage. Daardoor heeft hij geen schriftelijk bewijs van zijn werk met UNHCR.

Verzoeker maak niet de vaccinatie. Er waren dokters die verantwoordelijk voor de vaccinatie waren. Hij zag nooit wat er in het vaccin. Bovendien heeft hij geen competenties in de vaccinatie. In elke missie waren drie personen die verantwoordelijke waren voor de vaccinatie en vier personen voor de veiligheid. Verzoeker was verantwoordelijk voor de veiligheid en van de goede verloop van de procedures.

Verzoeker vindt dat verwerende partij te streng is om hem te schulden zijn gebrek van kennis over polio vaccine.”

“Wat betreft zijn problemen met Taliban en zijn vlucht” stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

“Als we supra uitgelegden verzoeker werkte met een internationale organisatie waarin polio vaccine aan de pakistaanse bevolking werd voorgesteld.

Zodra verzoeker met leden van deze organisatie gezien werd, hij wist dat problemen zou hebben met Taliban. Sinds deze dag vrees verzoeker voor zijn leven. Hij is zo bang dat hij niet naar politie ging werd om zijn aanvallers kaak te stellen. Trouwens kwamen Taliban naar verzoekershuis meerdere keer om hem te vermoorden

Taliban hielden niet van deze organisaties in hun steden te zien. om deze redenen vermoordden ze een dokter Akhtar khan, en ze bedreigden alle de mensen die hij in deze organisatie werkte.

Toen hij in Pakistan was, er was een grote aanwezigheid van Taliban en dus het was moeilijk voor hem te verbergen. Zijn moeder hielp hem Pakistan ont te vluchten ondanks het feit dat verzoeker door politie gezocht wordt omdat ze dachten dat verzoeker met Taliiban samenwerkten.

Sinds zijn vertrek had verzoeker psychische problemen vanwege de bedreigingen en de vervolgingen dat hij in Pakistan verdroeg (zie bijlagen).

Hij bleef bijna één jaar in Griekenland maar hij heeft geen aanvraag van internationale bescherming ingediend omdat het te moeilijk voor hem was daar te leven. Hij wou naar Italië of België gaan.

Toen hij in Italië was heeft verzoeker een aanvraag van internationale bescherming ingediend maar zijn aanvraag werd verworpen. Zijn beroep werd ook verworpen. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij besloot in Italië gedurende twee jaren te blijven omdat zijn gezondheid niet erg goed was vanwege zijn psychische problemen , bovendien vond hij een werk maar het was een illegaal werk.

Volgens de verzoekende partij moet deze grief, die te streng is, worden verworpen."

Tevens gaat de verzoekende partij in op haar psychische problemen. Zij stelt dat zij sinds haar aankomst in België één of twee keer per maand psychische opvolging krijgt bij een specialist. De verzoekende partij citeert uit verschillende arresten van de Raad en betoogt dat rekening moet worden gehouden met psychische rapporten bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Zij citeert tevens uit twee rapporten en betoogt dat haar psychische staat niet genoeg werd meegenomen in de bestreden beslissing en dat een nieuw onderzoek moet worden gevoerd rekening houdend met haar gezondheidstoestand.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op het principe van het voordeel van de twijfel. Zij verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en van de Raad en naar de proceduregids van UNHCR. Zij betoogt dat herhaaldelijk werd geoordeeld dat, zelfs indien twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker om internationale bescherming, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde het principe van het voordeel van de twijfel toe te passen. Zij stelt dat er een noodzakelijk evenwicht tot stand moet komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan internationale bescherming. Zij voert aan dat de Raad al meermaals heeft geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming het objectieve risico domineert boven de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten. Zij besluit:

"Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie zowel over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als ondersteuner van de overheden.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor

De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De verzoeker moet een bescherming krijgen.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CG VS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris-generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een psychologisch attest d.d. 18 januari 2021 (stuk 3),
- een uittreksel uit het rapport "Pakistan. Security Situation. Country of Origin Information Report" van EASO van oktober 2020 (stuk 4), en
- drie internetartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan (stukken 5-7).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij in Pakistan werd gevisieerd door de taliban omdat zij gedurende een zestal maanden werkzaam was in een team voor polio vaccinaties. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. De verzoekende partij legt zowel op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als op de Raad een psychologisch attest neer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij te kampen heeft met

slaapproblemen, eetproblemen en stress, doch nergens uit deze attesten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn om een procedure om internationale bescherming te doorlopen of dat er in haar hoofde sprake is van bijzondere procedure noden. Evenmin blijkt uit deze attesten dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn om gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen inzake de kernelementen van haar vluchtrelaas. In het attest van 18 januari 2021 geeft de psycholoog aan dat de verzoekende partij door hen psychologisch wordt opgevolgd sinds september 2020, doch wordt in dit attest ook niet aangegeven dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van bijzondere procedurele noden. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf bij het begin van het onderhoud aan dat u psychische problemen zou hebben, maar u bleek in staat om gedurende het hele persoonlijke onderhoud pertinent en duidelijk te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Ook uit het attest dat u voorlegde (document 5), dat onder meer verwijst naar gevoelens van wantrouwen en slaapproblemen, blijken geen beletsels voor het voeren van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat haar mentale problemen aanleiding geven tot procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar mentale problemen, dient erop gewezen dat uit de voorgelegde psychologische attesten niet blijkt dat de verzoekende partij te kampen heeft met dermate ernstige mentale problemen dat zij niet in staat zou kunnen worden geacht de kernelementen van haar vluchtrelaas op een gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige wijze uiteen te zetten (zie *supra*). De verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat met haar mentale problemen geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. In het attest van 18 januari 2021 wordt hieromtrent door de behandelde psycholoog ook geen verdere precisering gegeven. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Het komt de Raad dan ook voor dat er *in casu* geen redenen zijn om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van de mentale problemen van de verzoekende partij.

6.3. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een domiciliecertificaat, een karaktergetuigenis, de identiteitskaarten van haar ouders, een dreigbrief en een psychologisch attest.

Het psychologisch attest kwam hiervoor reeds aan bod (zie *supra*).

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Pakistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Het domiciliecertificaat, de karaktergetuigenis en de identiteitskaarten van de ouders van de verzoekende partij bevestigen louter de herkomst uit Pakistan, het karakter en de identiteit van de ouders van de verzoekende partij, elementen die heden niet worden betwist, doch hebben ze geen betrekking op de kern van de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten.

De dreigbrief betreft, net als de overige documenten, slechts een kopie die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Bovendien kan een dergelijk document door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt. In deze stand van zaken volstaat deze dreigbrief op zich dan ook niet teneinde de kernelementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij aannemelijk te achten.

Wat betreft de documenten toegevoegd aan het verzoekschrift dient in deze stand van zaken het volgende te worden vastgesteld. Het psychologisch attest (verzoekschrift, stuk 3) kwam hiervoor reeds aan bod (zie *supra*). De overige stukken (verzoekschrift, stukken 4-7) bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en volstaat op zich dan ook niet teneinde de kernelementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij *in concreto* aannemelijk te achten.

Gelet op de summieri inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.4. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban werd geviseerd omwille van haar medewerking met een polio vaccinatie campagne. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op terechte en pertinente wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast:

- De verzoekende partij verklaart dat zij werd geboren op 18 februari 1994, zodat zij nog minderjarig moet zijn geweest toen zij Pakistan in 2010 verliet. Zij beweert dat zij met een Pakistaanse identiteitskaart en een Pakistaans paspoort Pakistan verliet, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat identiteitskaarten in Pakistan enkel aan meerderjarigen worden uitgereikt (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)
- De kennis van de verzoekende partij over polio vaccinaties in het algemeen laat te wensen over. Zo weet zij niet de juiste hoeveelheid druppels te noemen die bij een polio vaccinatie worden toegediend, beweert zij dat zij voor UNHCR deelnam aan een vaccinatie campagne terwijl de Wereldgezondheidsorganisatie en UNICEF dergelijk campagnes ondersteunen, beweert zij te hebben samengewerkt met Akhtar Khan die in 2013 of 2014 werd vermoord terwijl Alhtar Khan in 2016 werd vermoord, weet zij niet waarvoor de afkorting "polio" staat, en wist zij niet aan te geven dat de huizen van gezinnen die werden gevaccineerd door markeringen worden aangemerkt.
- De verzoekende partij beweert dat zij in de periode 200-2010 door de taliban werd geviseerd omwille van haar deelname aan een polio vaccinatie campagne terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat van dergelijke acties tegen polio vaccinatie teams toen nog geen sprake was. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen zaken met geen woord repte over bedreigingen vanwege de taliban en daarentegen beweerde dat zij door de politie en/of de Pakistaanse autoriteiten werd geviseerd.
- De verzoekende partij kwam in 2014 Europa binnen en verbleef gedurende een jaar in Griekenland zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Nadat zij naar Italië reisde en aldaar wel om internationale bescherming verzocht, doch haar beroep tegen de weigering van de Italiaanse asielinstanties om haar internationale bescherming toe te kennen in 2017 zag verworpen worden, verbleef zij nog tot 2019 in Italië zonder daar een (volgend) verzoek om internationale bescherming in te dienen. Pas toen zij op 21 april 2019 in België aankwam, diende zij alhier op 25 april 2019 onderhavig verzoek om internationale bescherming in. Dergelijk gedrag valt bezwaarlijk te rijmen met een ernstige nood aan internationale bescherming.
- Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat het geweld tegen poliomedewerkers in de regio van herkomst van de verzoekende partij de laatste jaren sterk is gedaald en dat zij geen problemen meer kennen wanneer zij hun samenwerking met de polio vaccinatie campagnes stopzetten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar regio van herkomst, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te

stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen en kennis omtrent haar regio van herkomst ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij opeens dat zij zelf geen vaccinaties deed en dat zij enkel instond voor de veiligheid en het goede verloop van de vaccinatiecampagnes als bodyguard. Nochtans verklaarde de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud: *"Mijn taak was om informatie te geven over de families, over de mensen in ons gebied, allerhande informatie gaven wij"*, en op de vraag of zij ooit zelf vaccins heeft moeten toedienen, antwoordde zij: *"Jawel"* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 6). Dat de verzoekende partij plots in haar verzoekschrift beweert dat zij als bodyguard fungeerde, spreekt dan ook haar eerdere verklaringen flagrant tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het meer een betaalde stage was, dient erop gewezen dat zij zulks nooit eerder verklaarde. Het betreft dan ook louter een *post factum*-bewering die op de motieven van de bestreden beslissing geen ander licht werpt.

Wat betreft de organisatie waarvoor zij zou hebben gewerkt, komt zij niet verder dan te wijzen op de tijd die sedertdien is verstreken en bijna zeker te zijn dat het UNHCR was. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat de Wereldgezondheidsorganisatie en UNICEF de poliovaccinatiecampagnes in Pakistan ondersteunen, terwijl UNHCR de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties is. Dat de voorgehouden feiten reeds enige tijd geleden plaatsvonden, doet hieraan geen afbreuk. Redelijkwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij ook na het verstrijken van enige tijd nog weet voor welke organisatie zij de poliovaccinatiecampagnes deed waardoor zij heden meent internationale bescherming te behoeven.

Waar de verzoekende partij verder nog aanvoert dat zij in Italië bleef omdat haar gezondheid omwille van haar mentale problemen niet erg goed was en omdat zij er (illegaal) werk vond, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Dat de verzoekende partij het hebben van (illegaal) werk van meer belang achtte dan het bekomen van internationale bescherming, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vluchtrelaas.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt als volgt: *"De verzoeker heeft integendeel aangetoond dat het risico well vastgesteld is, aangezien zijn vriendin A. werd vermoord."*, *"De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van politieke spanningen in Nicaragua."* en *"Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het feit dat ze als politiek gezien wordt en van haar lidmaatschap van de groep van vrouwen in Nicaragua."*, kan niet worden ingezien waar zij het over heeft. Zij vermeldde immers nooit de moord op haar vriendin A., zij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en zij is van het mannelijk geslacht.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont de verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Gelet op deze alomvattende benadering, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op terechte en pertinente wijze motiveert als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van milite.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die de verzoekende partij aanhaalt in en bij haar verzoekschrift voegt (stukken 4-7) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om op de voorgaande motieven van de commissaris-generaal een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel

enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

9. Het feit dat de verzoekende partij niet met tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl de verzoekende partij als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

10. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

12. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS